

Mao Tse-tung

Rapport om en undersökning av bonderörelsen i Hunan*

Mars 1927

Anmärkningar

Maos berömda rapport om bonderörelsen i Hunan skrevs i februari 1927 och publicerades i fyra delar mellan 5 mars och 3 april i *Zhansi*, en kinesisk veckotidning som gavs ut i Hunan av det kinesiska kommunistpartiet.

Den text som återges nedan är den ”officiella”, ”auktoriserade”, versionen från *Maos Valda verk* bd 1 i översättning (från engelska) av Nils G. Holmberg.

När artikeln publicerades i 1951 års upplaga av *Valda verk* hade den i likhet med de flesta av Maos texter reviderats för att bättre svara mot rådande ortodoxi. Dessa förändringar har följt med även i senare utgåvor. En engelsk översättning av den ursprungliga (ej reviderade) rapporten finns i Stuart Schrams omfattande samling Mao-texter, *Revolutionary writings 1912-1949* vol 2 (s. 429-464), där också ändringarna i den ”officiella” versionen anges. [[Se Report on the Peasant Movement in Hunan](#)]. Där ingår dessutom en utförlig 3-sidig tabell, som redovisar medlemskap i bondeföreningarna efter *chien* [*xian*, häraden], vilken saknas i versionen i *Valda verk*.

Samtliga noter nedan är från *Valda verk*.

I *Valda verk* används det äldre Wade Giles-systemet för transkribering av kinesiska namn. Detta har bibehållits här.

3 oktober 2017 / MF

Bondeproblemetets betydelse

Under mitt besök i Hunan¹ nyligen undersökte jag på platsen förhållandena i de fem häraderna** Hsiangtan, Hsianghsiang, Hengshan, Liling och Changsha. Under de trettiofyra dagarna från den 4 januari till den 5 februari sammankallade jag i byarna och häradsstäderna erfarna bönder och kamrater som arbetar inom bonderörelsen till konferenser för att få fram fakta, och jag lyssnade uppmärksamt till deras rapporter och samlade en hel mängd material.

* Denna rapport skrevs såsom ett svar på den småaktiga kritik vilken vid denna tid både inom och utom partiet riktades mot böndernas revolutionära kamp. Kamrat Mao Tsetung gjorde under trettiofyra dagar i provinsen Hunan en undersökning av bonderörelsen där och skrev sedan denna rapport för att bemöta kritiken emot den. Högeropportunisterna i partiet, som leddes av Chen Tu-hsiu, ville inte godta hans åsikter utan höll fast vid sina felaktiga uppfattningar. Deras huvudfel var att de, skrämde av den reaktionära utvecklingen inom Kuomintang, inte vågade stödja de stora revolutionära bondestrider som brutit ut eller var i färd med att bryta ut. För att ställa sig in med Kuomintang föredrog de att svika bönderna, den viktigaste bundsförvanten i revolutionen, och ställde sålunda arbetarklassen och kommunistiska partiet isolerade och utan hjälp. Det var huvudsakligen till följd av att Kuomintang var i stånd att utnyttja denna svaghet inom det kommunistiska partiet som Kuomintang vågade förråda revolutionen, sätta igång sin ”partirensning” och börja krig mot folket på sommaren 1927.

¹ Provinsen Hunan var då centrum för bonderörelsen i Kina.

** Provinserna i Kina är uppdelade i *chien*, som närmast kan anses motsvara häraden i Sverige. Ett *chien* är emellertid i Kina ett verkligt förvaltningsområde, ofta med många miljoner invånare, vars angelägenheter numera avgörs av en vald folkförsamling och mellan dess sammanträden sköts av en av församlingen tillsatt styrelse. I band IV, som översattes tidigare än band I—III, ansågs det därför lämpligast att bibehålla den kinesiska beteckningen *chien*. I band IV har emellertid av flera skäl det svenska ordet härad i stället fått komma till användning. Varje härad (*chien*) var under den tid *Valda verks* fyra band omfattar uppdelat i distrikt och dessa i sin tur i socknar, omfattande en stor eller flera mindre byar. (Övers. anm.)

Många av bonderörelsens hur och varför visade sig vara raka motsatsen till vad herrskapen i Hankow och Changsha påstår. Jag såg och hörde många underliga saker, som jag tidigare inte känt till. Jag tror detsamma gäller för många andra platser också. Allt tal som är riktat mot bonderörelsen måste snabbt vederläggas. Alla de felaktiga åtgärder som revolutionära myndigheter vidtagit beträffande bonderörelsen måste snabbt upphävas. Endast på det sättet kan revolutionens framtid gagnas. För bonderörelsens nuvarande uppsving är en väldig tilldragelse. Inom mycket kort tid kommer flera hundra miljoner bönder i Kinas mellersta, sydliga och nordliga provinser att resa sig som en mäktig storm, som en orkan, en kraft så snabb och våldsam att ingen makt, hur stark den än må vara, förmår att hålla den tillbaka. De kommer att krossa alla bojor som binder dem och storma framåt på vägen till befrielse. De kommer att sopa alla imperialisterna, krigsherrarna, de korrupta ämbetsmännen, lokala tyrannerna och elaka herrskapen i graven. Varje revolutionärt parti och varje revolutionär kamrat kommer att prövas av dem och efter deras beslut godtas eller förkastas. Vi har tre ting att välja på. Ska vi gå i spetsen för och leda dem? Ska vi släpa efter dem, gestikulerande och kritiserande? Eller ska vi ställa oss i vägen för och bekämpa dem? Varje kines är fri att välja, men händelserna kommer att tvinga er att träffa ert val snabbt.

Organisera er!

Utvecklingen av bonderörelsen i Hunan kan i stort sett uppdelas i två perioder med hänsyn till de härader i provinsens mellersta och sydliga delar, där rörelsen redan vunnit betydande framgångar. Den första, från januari till september i fjol, var en organisationsperiod. Under denna period var tiden från januari till juni en tid av underjordisk verksamhet och tiden från juli till september, då den revolutionära armén drev ut Chao Heng-ti,² en tid av öppen verksamhet. Under denna period översteg medlemsantalet i bondeföreningarna inte 300.000-400.000, de massor som stod direkt under deras ledning uppgick till litet över en miljon, det förekom ännu knappast någon kamp på landsbygden, och följaktligen förekom det i andra kretsar mycket litet kritik av föreningarna. Eftersom deras medlemmar tjänstgjorde som vägvisare, kunskapare och bärare åt Nordexpeditionens armé, hade till och med en del av officerarna ett gott ord att säga om bondeföreningarna. Den andra perioden, från oktober i fjol till januari detta år, var en period av revolutionär handling. Medlemsantalet i föreningarna sprang upp till två miljoner, och de massor som stod direkt under deras ledning ökade till tio miljoner. Eftersom bönderna, då de anslutet sig till en bondeförening, vanligtvis bara skriver in en medlem av familjen, betyder två miljoner medlemmar en massanslutning av omkring tio miljoner. Nästan hälften av bönderna i Hunan är nu organiserade. I härader som Hsiangtan, Hsianghsiang, Liuyang, Changsha, Liling, Ninghsiang; Pingkiang, Hsiangyin, Hengshan, Hengyang, Leiyang, Chenhsien och Anhua har nästan alla bönderna sammanslutit sig i bondeföreningarna eller har kommit in under deras ledning. Det var i kraft av sin omfattande organisation som bönderna gick till aktion och inom loppet av fyra månader åstadkom en väldig revolution på landsbygden, en revolution utan motstycke i historien.

Ned med de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen! All makt till bondeföreningarna!

De främsta målen för böndernas angrepp är de lokala tyrannerna, de elaka herrskapen och de laglösa godsägarna, men därjämte slår de också till mot patriarkaliska idéer och institutioner, mot de korrupta ämbetsmännen i städerna och mot dålig praxis och dåliga sedvänjor i landsbygdsområdena. Angreppets kraft och fart är våldsam, de som böjer sig för det överlever, men de som gör motstånd går under. Som ett resultat härav har de privilegier som de feodala

---

² Chao Heng-ti, som då styrde Hunan, var agent för krigsherrarna i norr. Han störtades 1926 av Nordexpeditionens armé.

godsägarna under tusentals år åtnjutit slagits i småstycken. Varje smula av värdighet och prestige, som godsägarna byggt upp, sopas ned i gruset. Med godsägarväldets sammanbrott har bondeföreningarna nu blivit de enda organ som har auktoritet och den populära parollen ”All makt till bondeföreningarna” har förverkligats. Till och med småsaker som ett gräl mellan man och hustru dras inför bondeföreningarna. Ingenting kan avgöras utan att någon från bondeföreningen är med. Föreningen dikterar verkligen alla landsbygdens angelägenheter, och det är bokstavligen så att ”vad den säger gäller”. De som står utanför föreningarna kan endast tala väl om dem och kan inte säga någonting emot dem. De lokala tyrannerna, de elaka herrskapen och de laglösa godsägarna har berövats all rätt att yttra sig, och ingen av dem vågar ens muttra en avvikande mening. Inför bondeföreningarnas makt och tryck har de främsta bland de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen flytt till Shanghai, de av andra rangen till Hankow, de av tredje rangen till Changsha och de av fjärde rangen till härads-huvudstäderna, medan de av femte rangen jämte de ännu mindre krypen kapitulerat för bondeföreningarna i byarna.

”Här är tio yuan. Var snäll och låt mig få gå med i bondeföreningen”, säger en av de mindre figurerna ur de elaka herrskapens led.

”Bah! Vem vill ha dina smutsiga pengar?” svarar bönderna.

Många mellanstora och små godsägare och rika bönder och till och med mellanbönder, som allesammans tidigare var motståndare till bondeföreningarna, ansöker nu förgäves om inträde i dem. När jag besökte olika orter träffade jag ofta sådant folk som bönföll mig: ”Herr kommittéledamot från provinshuvudstaden, var vänlig och rekommendera mig.”

Under Chingdynastin bestod den av de lokala myndigheterna sammanställda hushållsförteckningen av ett regelmässigt register och ”det andra” registret. Det förstnämnda för hederligt folk och det sistnämnda för inbrottstjuvar, banditer och andra icke önskvärda. På en del orter använder bönderna nu denna metod för att skrämma dem, som tidigare bekämpade föreningarna. De säger: ”Sätt deras namn i det andra registret.”

Rädda att bli införda i det andra registret försöker dessa människor olika knep för att vinna inträde i bondeföreningarna, något som de är så ivriga på att de inte känner sig säkra förrän de skrivits in. Men i de flesta fall blir de blankt avvisade, och därför sitter de alltid som på nålar. Så länge föreningens dörrar hålls stängda för dem, är de som luffare utan ett hem eller ”bara slödder” som man säger på landsbygden. Kort sagt, det som man för fyra månader sedan såg ned på som ”en hop bönder” har nu blivit en mycket hedervärd institution. De som tidigare kastade sig till marken inför herrskapsfolkets makt, bugar nu för böndernas makt. Alla, vilka de än må vara, medger att världen blivit annorlunda sedan oktober i fjol.

”Det är förfärligt” eller ”det är bra”

Böndernas revolt störde herrskapens ljuva drömmar. När nyheterna från landsbygden nådde städerna, framkallade de omedelbart uppståndelse bland herrskapen. Kort efter min ankomst till Changsha, träffade jag alla slags folk och fick höra rätt mycket skvaller. Från mellanskikten i samhället och upp till högerelementen i Kuomintang fanns det inte en enda som inte summerade hela affären i frasen: ”Det är förfärligt!” Under trycket av ”Det är förfärligt”-skolans åsikter, som då översvämmade staden, blev till och med ganska revolutionärt inställda människor nedslagna, när de i tankarna försökte göra sig en bild av händelserna på landsbygden; och de var ur stånd att bestrida ordet ”förfärligt”. Till och med ganska progressiva människor sade: ”Fastän det är förfärligt, är det oundvikligt i en revolution.” Kort sagt, ingen kunde helt bestrida ordet ”förfärligt”. Men, som redan nämnts, faktum är att de stora bonde-massorna har rest sig för att fullgöra sin historiska uppgift och att demokratins krafter på landsbygden har rest sig för att störta feodalismens krafter där. De lokala tyrannernas, de

elaka herrskapens och de laglösa godsägarnas patriarkaliskt-feodala klass har under tusentals år utgjort självhärskardömet grundval och är imperialismens, krigsherraväldets och den korrupta byråkratins hörnsten. Den nationella revolutionens verkliga mål är att störta dessa feodala krafter. På några få månader har bönderna utträttat vad dr Sun Yat-sen ville men inte lyckades uträtta under de fyrtio år han ägnade åt den nationella revolutionen. Detta är en underbar bragd som aldrig tidigare utförts, inte bara på fyrtio utan på tusentals år. Det är bra. Det är inte ”förfärligt” alls. Det är allt annat än ”förfärligt”. ”Det är förfärligt!” är uppenbarligen en teori för att i godsägarnas intresse bekämpa böndernas resning; det är uppenbarligen en godsägarklassens teori för att bevara den gamla feodala ordningen och hindra upprättandet av den nya demokratiska ordningen, det är uppenbarligen en kontrarevolutionär teori. Ingen revolutionär kamrat bör ge eko åt dylikt struntprat. Om era revolutionära åsikter är fasta och ni har besökt byarna och sett er omkring, känner ni er säkerligen hänfödda som aldrig förr. Oräkneliga tusentals av de förslavade – bönderna – är i färd med att slå de fiender som frossade på deras kött. Vad bönderna gör är fullkomligt rätt, vad de gör är bra. ”Det är bra!” är böndernas och alla andra revolutionärers teori. Varje revolutionär kamrat bör veta att den nationella revolutionen kräver en stor förändring på landsbygden. Revolutionen år 1911³ åstadkom inte denna förändring, därför misslyckades den. Denna förändring äger nu rum, och den är en viktig faktor för revolutionens fullbord. Varje revolutionär kamrat måste stödja den, annars tar han ställning för kontrarevolutionen.

Frågan om ”att gå för långt”

Sedan finns det en annan grupp av människor, som säger: ”Ja, bondeföreningarna är nödvändiga, men de går en smula för långt.” Detta är medelvägens anhängares mening. Men hurudant är det faktiska läget? Det är sant att bönderna på landsbygden är i viss mening ”ostyriga”. Bondeföreningen, som har den högsta myndigheten, medger inte godsägaren någon talan och sveper undan hans prestige. Det är detsamma som att slå godsägaren till marken och hålla honom kvar där. Bönderna hotar: ”Vi ska sätta dig i det andra registret.” De bötfäller de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen, de kräver kontributioner av dem och slår sönder deras bärstolar. Folk svärmar in i husen hos lokala tyranner och elaka herrskap, som är motståndare till bondeföreningen, och slaktar deras grisar och äter deras spannmål. De till och med vilar sig en stund på de elfenbensinlagda sängar som tillhör de unga damerna i de lokala tyrannernas och de elaka herrskapens hem. Vid minsta provokation företar de anhållanden, kröner de anhållna med höga pappershattar och för dem i parad genom byarna i det de säger: ”Ni smutsiga godsägare, nu vet ni vilka vi är.” De gör vad de vill och vänder upp och ner på allting, och därmed har de faktiskt skapat ett slags terror på landsbygden. Detta är vad en del människor kallar ”att gå för långt”, eller ”att överskrida lämpliga gränser vid en orätts rättande” eller ”verkligen för mycket”. Dylikt tal må synas berättigat, men i verkligheten är det felaktigt. För det första, har de lokala tyrannerna, de elaka herrskapen och de laglösa godsägarna själva drivit bönderna till detta. Under långa tider har de brukat sin makt till att terrorisera bönderna och förtrampa dem; det är därför bönderna har reagerat så kraftigt. De våldsammaste revolterna och de allvarligaste tumulten har städse inträffat på de orter där de lokala tyrannerna, de elaka herrskapen och de laglösa godsägarna begått de värsta illgärningarna. Bönderna är klarsynta. Vem är dålig och vem är det inte, vem är den värste

³ 1911 års revolution gjorde slut på Chingdynastins autokratiska välde. Den 10 oktober det året inledde en del av Chingdynastins Nya armé en revolt i provinsen Hupeh, därtill inspirerad av borgerliga och småborgerliga revolutionära sammanslutningar. Därpå följde revolter i andra provinser, och mycket snart föll Chingdynastins välde samman. Den 1 januari 1912 bildades i Nanking republiken Kinas provisoriska regering och Sun Yat-sen valdes till provisorisk president. Revolutionen vann seger genom bourgeoisins förbund med bönderna, arbetarna och småbourgeoisin i städerna. Men statsmakten råkade i händerna på krigsherrn i norr Yuan Shih-kai och revolutionen misslyckades därför att den grupp som ledde den var försonlig till sin natur, underlät att ge bönderna några förbättringar och gav efter för imperialistiska och feodala påtryckningar.

och vem är inte fullt så ondsint, vem förtjänar att straffas hårt och vem förtjänar att slippa lätt ifrån - bönderna är noggranna i sin bokföring, och mycket sällan har straffet gått utöver brottet. För det andra, en revolution är inte som en middagsbjudning, eller som att skriva en essä, måla en tavla eller brodera; den kan inte vara så förfina, så lugn och mild, så måttlig, snäll, artig, återhållsam och storsint.⁴ En revolution är ett uppror, en våldsakt varigenom en klass störtar en annan. En revolution på landsbygden är en revolution genom vilken bönderna störtar den feodala godsägarklassens välde. Bönder kan inte, utan att sätta in största möjliga kraft, störta godsägarens djupt rotade välde, som bestått i tusentals år. Landsbygden behöver ett väldigt revolutionärt uppsving, ty endast ett sådant kan resa folkets miljoner till att bli en mäktig kraft. Alla här omnämnda handlingar, vilka sammanförts under beteckningen ”att gå för långt”, härflyter ur böndernas makt, som framgått ur det väldiga revolutionära uppsvinget på landsbygden. Det var synnerligen nödvändigt att sådana saker gjordes under bonderörelsens andra period, den revolutionära handlingens period. Under denna period var det nödvändigt att upprätta böndernas absoluta makt. Det var nödvändigt att förbjuda illvillig kritik mot bondeföreningarna. Det var nödvändigt att störta herrskapens makt helt och hållet, att slå dem till marken och hålla dem kvar där. Det ligger en revolutionär betydelse i alla de handlingar som etiketterats såsom ”att gå för långt” under denna period. Det är, för att säga det rättfram, nödvändigt att för en tid skapa terror i varje landsbygdsområde, eljest skulle det vara omöjligt att undertrycka kontrarevolutionärernas verksamhet på landsbygden eller att störta herrskapsfolkets välde. Tillbörliga gränser måste överskridas för att rätta till en orätt, ty eljest kan orätten inte rättas.⁵ De som talar om att bönderna ”gått för långt” synes vid första ögonkastet skilja sig från de, vilka såsom tidigare nämnts säger: ”Det är förfärligt”, men i grund och botten utgår de från samma ståndpunkt och framför likaledes en godsägarteori som ger uttryck för de privilegierade klassernas intressen. Eftersom denna teori hindrar bonderörelsens uppsving och sålunda stör revolutionen, måste vi beslutsamt vända oss emot den.

”Packets rörelse”

Kuomintang's högerflygel säger: ”Bonderörelsen är en packets, de lata böndernas rörelse.” Denna åsikt är vanlig i Changsha. När jag var på landsbygden hörde jag herrskapen säga: ”Det är riktigt att bilda bondeföreningar, men de människor som nu leder dem är inte bra. De borde ersättas med andra.” Denna mening sammanfaller helt med vad högerflygelns medlemmar säger; enligt bägge är det bra att ha en bonderörelse (rörelsen finns redan och ingen vågar säga något annat), men de säger att de människor som leder rörelsen är dåliga och de hatar särskilt dem som har hand om föreningarna på lägre nivå och kallar dem ”pack”. Kort sagt, alla de som herrskapen föraktade, de som de trampade ned i smutsen, människor som inte hade någon plats i samhället, människor som inte hade någon rätt att yttra sig, har nu oförväget rätat på nackarna. De har inte endast rätat på nackarna, utan har tagit makten i sina händer. De leder nu bondeföreningarna i socknarna (på den lägsta nivån), vilka de gjort till något bistert och skräckinjagande. De har höjt sina grova, arbetsmärkta händer och lagt dem på herrskapen. De binder de elaka herrskapen med rep, kröner dem med höga pappershattar och för dem i parad genom byarna. (I Hsiangtan och Hsianghsiang kallar de detta att ”paradera genom socknen” och i Liling att ”paradera över fälten”.) Inte en dag förgår utan att

⁴ Dessa var Konfutses dygder sådana de skildrats av en av hans lärjungar.

⁵ Den gamla kinesiska frasen ”att överskrida tillbörliga gränser för att rätta en orätt” anfördes ofta i syfte att hålla folkets aktivitet tillbaka. Reformister som höll sig inom den bestående ordningens ram kunde tillåtas, men verksamhet som syftade till att helt förnta den gamla ordningen skulle förbjudas. Handlingar inom denna ram ansågs som ”tillbörliga”, men de som syftade till att helt förnta den gamla ordningen sades ”överskrida tillbörliga gränser”. Detta är en bekväm doktrin för reformister och opportunisterna i de revolutionära leden. Kamrat Mao Tsetung vederlade denna reformistiska doktrin. Hans påpekande, att ”tillbörliga gränser måste överskridas för att rätta en orätt, ty eljest kan orätten inte rättas”, betyder att den revolutionära massmetoden och inte den revisionistisk-reformistiska metoden måste brukas för att göra slut på den gamla feodala ordningen.

de tutar barska, skoningslösa anklagelseord i dessa herrskaps öron. De ger order och bestämmer i allt. Dessa som brukade räknas som de lägsta står nu över alla andra, och därför kallas detta ”att vända upp och ned på allt”.

Revolutionens förtrupper

Där det finns två motsatta sätt att betrakta ting och människor, framgår två motsatta åsikter. ”Det är förskräckligt” och ”Det är bra”, ”pack” och ”revolutionens förtrupper” - här har vi träffande exempel.

Vi sade ovan att bönderna utfört en revolutionär uppgift, som lämnats utförd under många år, och gjort ett viktigt arbete för den nationella revolutionen. Men har denna stora revolutionära uppgift, detta viktiga revolutionära arbete, utförts av samtliga bönder? Nej. Det finns tre slags bönder, de rika, mellanbönderna och de fattiga bönderna. De tre lever under skilda förhållanden och har därför skilda åsikter om revolutionen. Vad som under den första perioden tilltalade de rika bönderna var talet om att Nordexpeditionens armé lidit ett förkrossande nederlag i Kiangsi, om att Chiang Kai-shek sårats i benet⁶ och flugit tillbaka till Kwangtung,⁷ och om att Wu Pei-fu⁸ återtagit Yuechow. Bondeföreningarna skulle säkerligen inte bli gamla och Folkets tre principer⁹ skulle aldrig bestå, ty man hade aldrig hört talat om dem förr. Sålunda kunde en funktionär i en bondeförening i en socken (i regel en av ”pack”-typen) komma in i en rik bondes hus med medlemsförteckningen i handen och spörja: ”Vill ni vara så vänlig och gå med i bondeföreningen?” Vad svarade den rike bonden? En som uppträdde något så när anständigt sade: ”Bondeförening? Jag har levt här i decennier och odlat min jord. Jag har aldrig hört talas om något sådant förr, och ändå har jag lyckats klara mig bra. Jag råder dej att låta bli det där.” En verkligt ondsint rik bonde kunde svara: ”Bondeförening! Struntprat! En förening för att få sitt huvud avslaget. Ställ inte till tråkigheter för folk!” Likväl har bondeföreningarna överraskande nog nu bestått i många månader och har till och med vågat resa sig upp mot herrskapen. Herrskap i trakten, som vägrade att lämna ifrån

---

⁶ På vintern 1926 och våren 1927, när Nordexpeditionens armé marscherade in i Yangtsedalén, hade Chiang Kai-shek ännu inte helt avslöjats som kontrarevolutionär; bondemassorna trodde ännu att han var för revolutionen. Godsägarna och de rika bönderna tyckte illa om honom och spred rykten om att Nordexpeditionens armé lidit nederlag och att han blivit sårad i benet. Chiang Kai-shek blev fullständigt avslöjad som kontrarevolutionär den 12 april 1927, då han genomförde sin kontrarevolutionära statskupp i Shanghai och annorstädes, massakrerade arbetarna, undertryckte bönderna och angrep kommunistiska partiet. Godsägarna och de rika bönderna ändrade då hållning och började stödja honom.

⁷ Kwangtung var den första revolutionära basen under det Första revolutionära inbördeskriget (1924-27).

⁸ Wu Pei-fu var en av de mest bekanta krigsherrarna i norr. Tillsammans med Tsao Kun, som var ökad för att han ”fixat” presidentvalet 1923 genom att muta medlemmar av parlamentet, tillhörde han Chihli-(Hopei-)klickén. Han understödde Tsao i dennes ledarställning och de bägge omnämndes vanligen som ”Tsao-Wu”. Efter att ha besegrat Tuan Chi-jui, en krigsherre som tillhörde Anhweiklickén, förvärvade Wu Pei-fu 1920 i sin egenskap av agent för de anglo-amerikanska imperialisterna kontrollen över den av krigsherrarna i norr tillsatta regeringen i Peking. Det var han som gav order om massakern den 7 februari 1923 på de strejkande arbetarna vid Peking-Hankowjärnvägen. År 1924 besegrades han i kriget mot Chang Tso-lin (allmänt bekant såsom ”kriget mellan Chihli- och Fengtienklickarna”), och blev därpå utkastad ur Pekingregimen. År 1926 förenade han sig på de japanska och brittiska imperialisternas tillskyndan med Chang Tso-lin och återkom därmed till makten. När Nordexpeditionens armé år 1926 trängde norrut från Kwangtung, var han den förste av fienderna som den störtade.

⁹ Folkets tre principer var Sun Yat-sens principer och program för den borgerligt-demokratiska revolutionen i Kina i frågorna rörande nationalismen, demokratin och folkförsörjningen. År 1924, i manifestet från Kuomintang's första rikskongress, omformulerade Sun Yat-sen Folkets tre principer och tolkade nationalismen såsom kamp mot imperialismen samt gav uttryck åt aktivt stöd till arbetar- och bonderörelserna. De gamla Folkets tre principer utvecklades sålunda till de nya, som bestod av de Tre stora politiska riktlinjerna, dvs förbund med Ryssland, samarbete med kommunistiska partiet och stöd åt bönderna och arbetarna. De nya Folkets tre principer utgjorde den politiska grundvalen för samarbetet mellan Kinas kommunistiska parti och Kuomintang under det Första revolutionära inbördeskrigets period.

sig sina opiumpipor, anhölls av föreningarna och fick paradera genom byarna. I häradsstäderna blev dess utom några stora godsägare avrättade såsom Yen Jungchui från Hsiangtan och Yang Chih-tse från Ninghsiang. På Oktoberrevolutionens årssdag, vid tiden för det antibrittiska massmötet och de stora tillställningarna för att fira Nordexpeditionens seger, demonstrerade tiotusentals bönder i varje socken i väldiga framströmmande kolonner och bar sina små och stora baner jämte sina bärstänger och hackor. Det var först då som de rika bönderna började bli bestörta och oroliga. Under de stora festerna till firande av Nordexpeditionens seger fick de veta att Kuikiang tagits, att Chiang Kai-shek inte blivit sårad i benet och att Wu Pei-fu när allt kom omkring hade blivit besegrad. Och vad mera är, de såg också sådana paroller som ”Leve Folkets tre principer!”, ”Leve bondeföreningarna!” och ”Leve bönderna!” klart utskrivna på de ”röda och gröna proklamationerna”. ”Vad nu?” undrade de rika bönderna, mycket bestörta och ängsliga, ”Leve bönderna! Ska dessa människor nu betraktas som kejsare?”¹⁰ Bondeföreningarna sätter alltså näsan i vädret. Folk från föreningarna säger till de rika bönderna: ”Vi ska införa er i det andra registret” eller ”nästa månad blir inträdesavgiften tio yuan per person”. Under inverkan av allt detta går de rika bönderna motvilligt in i föreningarna,¹¹ varvid en del betalar femtio fen eller en yuan i inträde (den vanliga avgiften är endast tio kopparpengar), en del får inträde först sedan de bett andra människor att lägga ett gott ord för dem. Men det finns ganska många förhårdade som ännu i dag inte anslutit sig. När de rika bönderna ansluter sig till föreningarna, låter de vanligen skriva in någon sextio eller sjuttio år gammal familjemedlem, ty de lever i ständig fruktan för ”utskrivning”. De rika bönder som anslutit sig, är inte pigga på att utföra något arbete för föreningarna. De förblir inaktiva hela tiden.

Hur står det till med mellanbönderna? Deras hållning är vacklande. De tror inte att revolutionen ska medföra mycket gott för deras del. De har ris i sina grytor och ingen fordringsägare som knackar på deras dörr vid midnatt. Även de bedömer en sak utifrån huruvida den funnits tidigare, rynkar pannan och tänker för sig själva: ”Kan bondeföreningen verkligen bli bestående?” ”Kan Folkets tre principer verkligen segra?” Deras slutsats är: ”Tyvärr inte.” De inbillar sig att allt beror av Himmelens vilja och tänker: ”En bondeförening? Vem vet om det är Himmelens vilja eller ej?” Under första perioden kunde folk från föreningen med registret i hand besöka en mellanbonde och fråga: ”Vill du vara vänlig och gå med i bondeföreningen?” Mellanbonden svarade: ”Det är ingen brådska med det!” Det var inte förrän under andra perioden, då föreningarna redan utövade stor makt, som mellanbönderna gick in. De sköter sig bättre i föreningarna än de rika bönderna, men de är ännu inte särskilt entusiastiska; de vill alltjämt vänta och se. Det är viktigt för bondeföreningarna att få mellanbönderna att ansluta sig och att utföra bra mycket mera upplysningsarbete bland dem.

De fattiga bönderna har alltid utgjort huvudstyrkan i den bittra kampen på landsbygden. De har oförskräckt kämpat igenom de två perioderna av underjordiskt arbete och öppen verksamhet. Det är de som lättast godtar kommunistiska partiets ledning. De är dödsfiender till de lokala tyrannernas och de elaka herrskapens läger och angriper det utan minsta tvekan. ”Vi gick in i bondeföreningen för länge sen”, säger de till de rika bönderna, ”varför tvekar ni ännu?” De rika bönderna svarar spefullt: ”Vad skulle hindra er att gå in? Ni har ju varken en tegelpanna över era huvuden eller en smula jord under fötterna.” Det är sant att de fattiga bönderna inte är rädda att förlora någonting. Många av dem har verkligen ”varken en tegelpanna över sina huvuden eller en smula jord under fötterna”. Ja, vad skulle kunna avhålla

¹⁰ Det kinesiska ordet för ”leve” är *wansui*, som ordagrant översatt betyder ”tiotusen år” och innebär att den det gäller tillönskas ett mycket långt liv. Det var den traditionella hälsningen till kejsaren och hade därför blivit en synonym för ”kejsare”.

¹¹ Rika bönder borde inte ha tillåtit att ansluta sig till bondeföreningarna, men år 1927 insåg bondemassorna ännu inte detta.

dem från att gå med i föreningarna? Enligt undersökningen av Changshas härad utgör de fattiga bönderna 70 procent, mellanbönderna 20 procent och de rika bönderna och godsägarna tio procent av befolkningen på landsbygden. De 70 procenten, de fattiga bönderna, kan uppdelas i två kategorier: de ytterligt utblottade och de mindre utblottade. De ytterligt utblottade,¹² som utgör 20 procent, är de som berövats all egendom, det vill säga människor som varken har jord eller pengar, saknar varje medel till sitt uppehälle och är tvungna att lämna sina hem för att bli legohjon eller daglönare eller vandrande tiggare. De mindre utblottade,¹³ de övriga 50 procenten, är de delvis egendomslösa, det vill säga folk med en smula jord eller en smula pengar, som äter upp mer än de kan förtjäna och som lever i slit och armod året runt, sådana som hantverkarna, arrendebönderna (med undantag för de rika arrendebönderna) och de till hälften självägande bönderna. Denna stora massa av fattiga bönder, eller allt som allt 70 procent av landsbygdens befolkning, är bondeföreningarnas ryggrad, förtruppen vid de feudala krafternas störtande och de hjältar som utfört den stora revolutionära uppgift som under många år lämnats ogjord. Utan de fattiga böndernas klass ("paket" som herrskapet kallar dem), skulle det ha varit omöjligt att åstadkomma den nuvarande revolutionära situationen på landsbygden, att störta de lokala tyrannerna och elaka herrskapen och fullborda den demokratiska revolutionen. De fattiga bönderna, som utgör den mest revolutionära gruppen, har vunnit ledningen av bondeföreningarna. Under såväl första som andra perioderna var nästan alla ordförandena och styrelseledamöterna på lägsta nivå i bondeföreningarna fattiga bönder (bland förtroendemännen i sockenföreningarna i Hengshans härad utgör de helt utblottade 50 procent, de mindre utblottade 40 procent och de utfattiga intellektuella 10 procent). Det är absolut nödvändigt att de fattiga bönderna har ledningen. Utan de fattiga bönderna skulle det inte bli någon revolution. Den som förnekar deras roll förnekar revolutionen. Den som angriper dem, angriper revolutionen. De har aldrig tagit fel ifråga om revolutionens allmänna kurs. De har skämt ut de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen. De har slagit ned de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen, stora som små, och hållit dem i underläge. Många av deras handlingar under den revolutionära handlingens period, vilka betecknades såsom att "gå för långt", var i verkligheten just vad revolutionen behövde. Vissa häradsstyrelser, häradshögkvarter för Kuomintang och häradsorganisationer av bondeföreningarna i Hunan har redan gjort en rad misstag; några har t o m på godsägarnas begäran skickat soldater att arresteras funktionärer i föreningarnas organisationer på lägre nivå. Rätt många ordförande och styrelseledamöter i sockenföreningarna i Hengshans och Hsiang-hsiangs härader har kastats i fängelse. Dessa misstag är mycket allvarliga och underblåser reaktionärernas övermod. För att avgöra huruvida det rör sig om misstag eller inte, behöver ni bara se hur glada de laglösa godsägarna blir och hur de reaktionära stämningarna växer varhelst ordförandena eller styrelseledamöterna i de lokala bondeföreningarna arresteras. Vi måste bekämpa det kontrarevolutionära snacket om "en packets rörelse" och "en rörelse av lata bönder" och måste särskilt akta oss för att göra misstaget att hjälpa de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen i deras angrepp mot de fattiga böndernas klass. Ehuru ett fåtal av ledarna för de fattiga bönderna utan tvivel hade sina brister, har de flesta av dem nu bättrat sig. De strävar själva energiskt att förbjuda spel och undertrycka banditismen. Där bondeföreningarna är mäktiga har hasardspelet helt stoppats och banditismen försvunnit. På en del platser är det bokstavligen sant att folk inte tar några saker som lämnats vid vägkanten och att dörrarna inte är reglade nattetid. Enligt undersökningen i Hengshan har 85 procent av de fattiga bondeledarna gjort stora framsteg och har bevisat att de är dugliga och arbetar hårt. Endast 15 procent har några dåliga vanor kvar. Det mesta man kan säga om dem är att de utgör "en osund minoritet", och vi får inte verka som ekon av de lokala tyrannerna och de

¹² Med de "ytterligt utblottade" förstås här lantarbetarna (landsbygdsproletariatet) och trasproletariatet på landsbygden.

¹³ Med de "mindre utblottade" avses landsbygdens halvproletariat.

elaka herrskapen genom att utan urskiljning fördöma dem som ”pack”. Problemet om den ”osunda minoriteten” kan angripas endast under bondeföreningarnas egna paroller om att ”stärka disciplinen” genom att bedriva propaganda bland massorna, genom att uppfostra den ”osunda minoriteten” och genom att strama upp disciplinen i föreningarna. Under inga förhållanden bör soldater godtyckligt sändas att företa sådana arresteringar som skulle skada de fattiga böndernas anseende och underblåsa de lokala tyrannernas och de elaka herrskapens övermod. Denna punkt kräver särskild uppmärksamhet.

Fjorton stordåd

De flesta av bondeföreningarnas kritiker påstår, att de har begått en mängd dåliga handlingar. Jag har redan framhållit att böndernas attacker mot de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen är alltigenom revolutionära och på intet sätt klandervärda. Bönderna har gjort en hel massa, och för att besvara folks kritik måste vi noggrant undersöka alla deras förehavanden var för sig för att se vad de verkligen gjort. Jag har klassificerat och sammanfattat deras förehavanden under de senaste månaderna; allt som allt kan bönderna under bondeföreningarnas ledning räkna sig följande fjorton stora bedrifter till godo.

1. De har organiserat bönderna i bondeföreningar.

Detta är böndernas första stora bedrift. I sådana härader som Hsiangtan, Hsianghsiang och Hengshan är nästan alla bönder organiserade och det finns knappast en avkrok där de inte är i rörelse. Dessa platser är de bästa. I vissa härader såsom Yijang och Huajung är huvudparten av bönderna organiserade, och endast en liten grupp har förblivit oorganiserade. Dessa platser är näst bäst. I andra härader såsom Chengpu och Lingling, är en liten sektion organiserad medan huvudparten av bönderna alltjämt är oorganiserade. Dessa platser kommer på tredje plats. Västra Hunan, som ligger under Yuan Tsu-mings¹⁴ kontroll, har ännu inte nåtts av föreningens propaganda, och i många av dess härader är bönder fullständigt oorganiserade. Dessa platser kommer på fjärde plats. I stort sett kan sägas att häraderna i mellersta Hunan med Changsha som centrum är de mest framskridna, att de i södra Hunan kommer därefter och att västra Hunan just börjat organisera sig. Enligt siffror som i november i fjol sammanställdes av bondeföreningen för provinsen har organisationer med sammanlagt 1.367.727 medlemmar bildats i trettiosju av provinsens sjuttiofem härader. Omkring en miljon av dessa medlemmar organiserades under oktober och november, då föreningarnas makt snabbt steg, medan medlemsantalet fram till september endast utgjort 300.000-400.000. Sedan kom de två månaderna december och januari, och bonderörelsens snabba tillväxt fortsatte. I slutet av januari måste medlemsantalet ha uppgått till åtminstone två miljoner. Eftersom varje familj vanligtvis endast skriver in ett namn, då den ansluter sig, men i genomsnitt består av fem medlemmar, måste de anslutna massorna uppgå till omkring tio miljoner. Denna uppseendeväckande och ständigt snabbare expansionstakt förklarar varför de lokala tyrannerna, de elaka herrskapen och de korrupta ämbetsmännen blivit isolerade, varför allmänheten förvånats över hur fullständigt världen förändrats sedan bonderörelsen började och varför en stor revolution har skett på landsbygden. Detta är böndernas första stordåd under sina föreningars ledning.

2. Politiska slag mot godsägarna.

Det första bönderna gör, när de väl har fått sin organisation, är att krossa godsägarklassens politiska prestige och makt, särskilt de lokala tyrannernas och de elaka herrskapens, det vill säga att göra slut på godsägarväldet och bygga upp ett bondevälde i landsbygdssamhället. Detta är en mycket allvarlig och livsviktig kamp. Det är den avgörande kampen under den andra perioden, den revolutionära handlingens period. Utan seger i denna kamp, är ingen seger möjlig i den ekonomiska kampen för att skära ned arrendeavgifter och räntesatser, för

¹⁴ Yuan Tsu-ming var en krigsherre i provinsen Kweichow, som lagt västra delen av Hunan under sin kontroll.

att anskaffa jord och andra produktionsmedel osv. På många orter i Hunan såsom i Hsiang-hsiangs, Hengshans och Hsiangtans härader utgör detta naturligtvis inget problem sedan godsägarnas välde kastats överända och bönderna utgör den enda myndigheten. Men i sådana härader som Liling finns det fortfarande några orter (sådana som Lilings västra och sydliga distrikt) där godsägarnas välde synes vara svagare än böndernas men där det, till följd av att den politiska kampen inte varit hård, i verkligheten i smyg konkurrerar med bondeväldet. På sådana orter är det ännu för tidigt att säga att bönderna vunnit politisk seger; de måste föra den politiska kampen med större kraft intill dess att godsägarnas välde är fullständigt krossat.

De metoder som bönderna använder för att slå godsägarna är allt som allt följande:

Granskning av räkenskaperna. Det hör snarare till regeln än till undantagen att de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen lagt sig till med allmänna medel, som passerat genom deras händer, och deras bokföring är inte i ordning. Nu använder bönderna granskning av räkenskaperna som ett medel att bringa en stor del av de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen på fall. På många orter har kommittéer för räkenskapsgranskning upprättats i det uttryckliga syftet att göra upp de finansiella mellanhavandena med dem, och första tecknet till en dylik kommitté kommer dem att skälva. Kampanjer av detta slag har genomförts i alla härader där bonderörelsen är aktiv. De är betydelsefulla inte så mycket för att återvinna pengar som för att bekantgöra de lokala tyrannernas och de elaka herrskapens brott och för att slå ned dem från deras politiska och sociala ställningar.

Bötesålägganden. Bönderna utarbetar bötesstraff för sådana förseelser som fiffel i bokföringen, som blottas vid granskningarna, tidigare missdåd mot bönder, nutida verksamhet i syfte att undergräva bondeföreningarna, överträdelser av förbudet mot hasardspel och vägran att utlämna opiumpipor. Den här lokale tyrannen måste betala så mycket, den där representanten för de elaka herrskapen så mycket, summorna varierar från tiotals till tusentals yuan. En man som bötfällts av bönderna förlorar naturligtvis ansikte fullständigt.

Uttagning av kontributioner. De hänsynslösa rika godsägarna tvingas att bidra till fattighjälp, till organisation av kooperativer eller böndernas kreditföreningar eller till andra ändamål. Ehuru dessa kontributioner är lägre än böterna, är de också en form av bestraffning. För att undvika tråkigheter lämnar ett ganska betydande antal godsägare frivilliga bidrag till bondeföreningarna.

Mindre protester. När någon genom ord eller handling skadar en bondeförening och förseelsen är mindre betydande, samlas en skara bönder och svärmar in i den skyldiges hus för att hålla räfst med honom. Han brukar vanligen slippa undan med att utfärda en skriftlig förpliktelse att "sluta och avstå", vari han uttryckligen förpliktar sig att inte förtala bondeföreningen i framtiden.

Större demonstrationer. En stor skara samlas för att demonstrera mot en lokal tyrann eller en representant för de elaka herrskapen, som är en fiende till föreningen. Demonstranterna äter i den skyldiges hus, slaktar som en självklar sak hans grisar och konsumerar hans spannmål. Ganska många sådana fall har förekommit. Nyligen inträffade ett fall i Machiaho i Hsiangtans härader där en skara på 15.000 bönder begav sig till sex av de elaka herrskapens hem och demonstrerade; hela affären pågick i fyra dagar varunder 130 svin slaktades och åts. Efter sådana demonstrationer brukar bönderna vanligen utfärda bötesföreläggande.

Godsägarna "krönes" och förs i parad genom byarna. Detta är mycket vanligt. En lokal tyrann eller en representant för de elaka herrskapen föres en hög pappershatt med inskriptionen "Lokale tyrannen så och så" eller "Så och så ur det elaka herrskapsfolket". Han ledes i ett rep och eskorteras av stora skaror, som går både före och efter honom. Ibland slår man på mässingsgonggonger och viftar med flaggor för att påkalla folks uppmärksamhet.

Denna bestraffningsform fruktar de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen mer än någon annan. Envar som en gång blivit krönt med en hög pappershatt förlorar ansikte fullständigt och kan aldrig bära sitt huvud högt igen. Därför föredrar många av de rika hellre att bli bötfällda än att bära den höga hatten. Men bära den måste de, om bönderna håller på det. En påhittig bondeförening i en socken arresterade en förhatlig medlem av herrskapet och meddelade att han skulle bli krönt samma dag. Karlen blev blå av fruktan. Då beslöt föreningen att inte kröna honom förrän påföljande dag. De menade att om han kröntes med ens, skulle han bli förhärdad och inte vara rädd längre, och att det vore bättre att låta honom gå hem och kröna honom en annan dag. Eftersom han inte visste när han skulle bli krönt, gick han i ständig spänning och kunde varken sitta eller sova i ro.

Inburning av godsägarna i häradshäktet. Detta är ett svårare straff än att bära den höga pappershatten. En lokal tyrann eller en av det elaka herrskapet arresteras och sändes till häradsfängelset. Han buras in och häradsdomaren måste hålla rättegång med och bestraffa honom. Det är inte samma folk som buras in i dag som tidigare. Förr var det herrskapen som lät bura in bönder, nu är det tvärtom.

”Förvisning.” Bönderna har ingen önskan att förvisa de mest notoriska förbrytarna bland de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen, utan skulle hellre arresteras eller avrätta dem. Rädda att bli arresterade eller avrättade flyr de sin väg. I härader där bonderörelsen är väl utvecklad har nästan alla betydande lokala tyranner och elaka herrskap flytt, och detta är jämförbart med förvisning. De främsta bland dem har flytt till Shanghai, de av andra rangen till Hankow, de av tredje rangen till Changsha och de av den fjärde till häradstäderna. Av alla de flyktade lokala tyrannerna och elaka herrskapen befinner sig de som flytt till Shanghai säkrast. En del av de som flydde till Hankow, har liksom de tre från Huajung, med tiden infångats och återförts. De som flydde till Changsha är i ännu större fara att vilket ögonblick som helst bli gripna av de studenter i provinshuvudstaden som kommer från deras härader. Jag har själv sett två tillfångatas i Changsha. De som sökt skydd i häradstäderna är endast av fjärde rangen och bönderna, som har många ögon och öron, kan lätt spåra upp dem. Finansmyndigheterna förklarade en gång provinsregeringens i Hunan svårigheter att skaffa pengar med faktum att bönderna förvisat alla de välsituerade, och det ger ju en viss föreställning om i vilken utsträckning de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen är illa tålda i sina hembyar.

Avrättning. Detta straff begränsas till de värsta av de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen och verkställs av bönderna och andra grupper av befolkningen gemensamt. Till exempel Yang Chih-tse från Ninghsiang, Chou Chia-kan från Yuehyang och Fu Tao-nan och Sun Po-chu från Hujung sköts av regeringsmyndigheterna därför att bönderna och andra folkgrupper krävde det. I fallet Yen Jungchui från Hsiangtan tvingade bönderna och andra folkgrupper domaren att gå med på att lämna ut honom, och bönderna själva avrättade honom. Liu Chao från Ninghsiang dödades av bönderna. Avrättning av Peng Chih-fan från Liling samt Chou Tien-chueh och Tsao Yun från Yiyang har påyrkats, men är beroende av domslutet i ”specialdomstolen för rannsaking av lokala tyranner och elakt herrskap”. Avrättningen av en sådan stor godsägare ger eko genom ett helt härad och bidrar verksamt till att utplåna feodalismens återstående onda. Varje härad har detta slag av stora tyranner, några så många som flera dussin och andra åtminstone några få, och det enda effektiva sättet att undertrycka reaktionärerna är att i varje härad avrätta åtminstone några få, som är skyldiga till de mest avskyvärda brotten. När de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen stod på höjden av sin makt bokstavligen slaktade de bönder utan att blinka. Ho Mai-chuan, som i tio år var chef för försvarskåren i staden Hsinkang i Changshas härad, var personligen ansvarig för dödandet av nästan ett tusen utfattiga bönder, vilket han med en förskönande omskrivning kallade ”avrättning av banditer”. I Hsiangtans härad, som är min hemort, har Tang Chun-yen och Lo Shu-lin, som ledde försvarskåren i staden Yintien, dödat över femtio människor och begrävt

fyra av dem levande under de fjorton åren sedan 1913. De första två av de över femtio som de dödade var två fullkomligt oskyldiga tiggare. Tang Chun-yen sade: ”Låt mig börja med att döda ett par tiggare”, och så släcktes dessa två liv. Sådan var de lokala tyrannernas och de elaka herrskapens grymhet förr, sådan var den vita terror som de upprättade på landsbygden. Och nu, då bönderna har rest sig och skjutit några få och upprättat bara en liten smula terror för att undertrycka kontrarevolutionärerna, finns det några skäl att säga att de inte bör göra detta?

3. Ekonomiska slag mot godsägarna.

Förbud att sända ut spannmål från området, att pressa upp spannmålspriserna samt att köpa upp och lagra spannmål i spekulationssyfte. Detta är en av de stora händelserna i Hunan-böndernas ekonomiska kamp under de senaste månaderna. Sedan oktober i fjol har de fattiga bönderna hindrat utflödet av godsägarnas och de rika böndernas spannmål och förbjudit uppskrivning av spannmålspriserna samt uppköp och lagring av spannmål i spekulationssyfte. Resultatet är att de helt nått sitt syfte: förbudet mot spannmålsutförseln är vattentätt, spannmålspriserna har sjunkit avsevärt och uppköp och lagring i spekulationssyfte har upphört.

*Förbud att höja arrendeavgifter och handpengar;*¹⁵ agitation för reducerade arrenden och handpengar. Under juli och augusti i fjol, då bondeföreningarna ännu var svaga, lät godsägarna, som följde sin vanliga praxis att hålla exploateringen vid maximum, meddela den ene efter den andre av sina arrendatorer att arrendeavgifter och handpengar skulle höjas. Men i oktober, då bondeorganisationerna hade blivit avsevärt starkare och allesammans vänt sig emot höjningen av arrendeavgifter och handpengar, vågade godsägarna inte andas en stavelse om saken. Från och med november, sedan bönderna fått övertaget över godsägarna, har de tagit ytterligare ett steg genom att inleda agitation för nedsättning av arrendeavgifter och handpengar. Det är ledsamt, säger de, att bondeföreningarna inte var starka nog i höstas då arrendena betalades, annars skulle vi ha kunnat sätta ned dem redan då. Bönderna bedriver en omfattande propaganda för arrendenedsättning till den instundande hösten, och godsägarna frågar hur nedsättningarna ska genomföras. Vad nedsättningen av handpengarna beträffar, genomförs den redan i Hengshan och andra härad.

Förbud att upphäva arrendeavtal. I juli och augusti i fjol förekom alltjämt många fall av att godsägarna upphävde arrendeavtal och arrenderade ut jorden på nytt. Men efter oktober har ingen vågat upphäva ett arrendeavtal. I dag kan det inte komma ifråga att upphäva ett arrendeavtal och arrendera ut jorden på nytt. Det enda, som ännu är något av ett problem, är huruvida ett arrendeavtal kan hävas, om godsägaren själv önskar odla jorden. På en del ställen tillåter bönderna inte ens detta. På andra kan upphävandet av ett arrendeavtal medges, om godsägaren själv vill bruka jorden, men då uppstår problemet om arbetslöshet bland arrendebönderna. Det finns ännu inget enhetligt sätt att lösa detta problem.

Räntesänkning. Räntorna har över lag sänkts i Anhua, och sänkningar har företagits även i andra härad. Men överallt där bondeföreningarna är starka har penningutlåningen på landsbygden praktiskt taget upphört, godsägarna har helt ”stoppat utlåningen” av fruktan för att pengarna ska ”kommuniseras”. Den räntesänkning det nu är fråga om, är begränsad till gamla lån. Inte blott har räntan på dylika gamla lån sänkts, långivarna har faktiskt också förbjudits att kräva återbetalning av skuldsumman. Den fattige bonden svarar: ”Skyll inte på mej. Året är nästan slut. Jag ska betala dej tillbaka nästa år.”

¹⁵ En arrendator gav som regel godsägaren en handpenning i kontanter eller in natura. Denna var en förutsättning för arrendeavtalet och uppgick ofta till en avsevärd del av jordvärdet. Ehuru handpenningen avsåg att utgöra en garanti för att arrendet betalades representerade den faktiskt en form av extra utsugning.

4. Störtande av de lokala tyrannernas och de elaka herrskapens feodalvälde. Krossandet av tu och tuan.¹⁶

De gamla politiska maktorganen i *tu* och *tuan* (d.v.s. i *distriktet* och *socknen*) och särskilt på *tu*-nivån, omedelbart under häradsnivån, brukade nästan utan undantag ligga i händerna på de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen. Ett *tu* hade domsrätten över en befolkning på från tio- till femtio- eller sextiotusen människor, det hade sina egna väpnade styrkor, såsom socknarnas försvarskårer, fiskaliska befogenheter, såsom rätten att ta upp skatter per *mu*¹⁷ jord, och juridiska befogenheter, såsom den att efter behag arresteras, fängsla, anställa rättegångar mot och straffa bönderna. De elaka herrskapen, som behärskade dessa organ, var praktiskt taget kungar på landsbygden. Bönderna bekymrade sig jämförelsevis inte så mycket om republikens president, provinsens militär guvernör¹⁸ eller domaren i häradet: deras verkliga "herrar" var dessa landsbygdsmonarker. Det behövdes bara en fnysning från dessa människor för att bönderna skulle veta att de måste ta sig i akt. En följd av den nuvarande revolten på landsbygden är att godsägarklassens välde allmänt slagits ned och de lantliga administrationsorganen, som dominerades av de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen, har naturligtvis fallit med detta. *Tu*- och *tuan*-cheferna håller sig allesammans undan för folket, vågar inte visa sig och hänskjuter alla lokala angelägenheter till bondeföreningarna. De avfärdar folk med att säga: "Det där angår inte mej."

När böndernas samtal kommer in på cheferna för *tu* och *tuan*, säger de vredgat: "Det där sällskapet! Det är slut med dem."

Ja, uttrycket "slut med dem" beskriver verkligen det tillstånd vari de gamla administrationsorganen på landsbygden befinner sig överallt där revolutionens storm rasat.

5. Tillintetgörande av godsägarnas väpnade styrkor och upprättande av böndernas.

Godsägarnas väpnade styrkor var mindre i mellersta Hunan än i provinsens västra och södra delar. Ett genomsnitt av 600 gevär för varje härad skulle för alla sjuttiofem häraderna göra allt som allt 45.000 gevär. Det kan faktiskt vara fler. I de sydliga och mellersta delarna, där bonderörelsen är väl utvecklad, kan godsägarklassen inte hålla ställningen till följd av den väldiga fart och kraft med vilken bönderna rest sig, och deras väpnade styrkor har i stort sett kapitulerat för bondeföreningarna och ställt sig på böndernas sida. Exempel härpå finns i sådana härader som Ninghsiang, Pingkiang, Liuyang, Changsha, Liling, Hsiangtan, Hsianghsiang, Anhua, Hengshan och Hengyang. I en del härader, sådana som Paoching, står ett litet antal av godsägarnas väpnade styrkor neutrala, ehuru med en tendens att kapitulera. En annan liten grupp vänder sig emot bondeföreningarna, men bönderna angriper dem och kan inom kort utplåna dem, såsom till exempel i sådana härader som Yichang, Linwu och Chiaho. De väpnade styrkor som på detta sätt övertagits från godsägarna håller alla på att omorganiseras till en "stående hushållsmilis"¹⁹ och underställs de nya organen för självstyrelse på landsbygden, vilka är organ för böndernas politiska makt. Övertagandet av dessa gamla väpnade

¹⁶ I Hunan motsvarade ett *tu* ett distrikt och en *tuan* en socken. Den gamla administrationen av *tu*- och *tuan*-typ var ett redskap för godsägarväldet.

¹⁷ Skatten per *mu* var en tilläggsskatt, som godsägarväldet hänsynslöst påtvingade bönderna, ovanpå den reguljära jordskatten.

¹⁸ Under den regim som utövades av krigsherrarna i norr benämndes den militäre chefen i en provins "militär guvernör". Men han var faktiskt provinsens diktator, och såväl den administrativa som den militära makten låg samlad i hans händer. I förbund med imperialisterna upprätthöll han en separatistisk feodalt-militaristisk regim inom sitt område.

¹⁹ Den "stående hushållsmilisen" var en av de många olika väpnade styrkorna på landsbygden. Uttrycket "hushållsmilisen" användes därför att en medlem av nästan varje hushåll var tvungen att tillhöra den. Efter revolutionens nederlag 1927 tog godsägarna på många orter ledningen av milisen och förvandlade den till väpnade kontrarevolutionära band.

styrkor är ett av de sätt på vilka bönderna bygger upp sina egna väpnade styrkor. Ett nytt sätt är att de bildar spjutkårer under bondeföreningarna. Spjuten har spetsiga, tveggade blad på långa skaft, och det finns nu 100.000 sådana vapen enbart i Hsianghsiangs härad. Andra härader, såsom Hsiangtan, Hengshan, Liling och Changsha har 70.000-80.000 eller 50.000-60.000 eller 30.000-40.000 vardera. Varje härad i vilket det finns en bonderörelse har en snabbt växande spjutkår. De bönder som är beväpnade på detta sätt bildar en ”irreguljär hushållsmilis”. Denna med spjut utrustade människomassa, som är större än de ovan nämnda gamla väpnade styrkorna, är en nyskapad väpnad makt, vars blotta åsyn kommer de lokala tyrannerna och elaka herrskapen att darra. De revolutionära myndigheterna i Hunan bör se till att den bygges upp i verkligt omfattande skala bland de över 20 miljonerna bönder i provinsens sjuttiofem härader, att varje bonde, vare sig han är ung eller i blomman av sin ålder, äger ett spjut och att inga inskränkningar häri föreskrives såsom om ett spjut vore något förskräckligt. Den som blir rädd, då han får se en spjutkår, är sannerligen en vekling! Endast de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen är rädda för dem, men ingen revolutionär bör förskräckas.

6. Tillintetgörande av häradsdomarens och hans fogdars politiska välde.

Häradsstyrelsen kan inte bli hederlig förrän bönderna reser sig, detta bevisades för någon tid sedan i Haifeng i provinsen Kwangtung. Nu har vi fått ytterligare bevis för detta, särskilt i Hunan. I ett härad, där makten ligger i händerna på de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen, är häradsdomaren, vem han än må vara, nästan alltid en korrumpierad ämbetsman. I ett härad, där bönderna rest sig, är styrelsen hederlig, vem domaren än är. I de härader jag besökte var häradsdomaren nödsakad att i förväg rådfråga bondeföreningarna om allt. I härader där bondemakten var mycket stark, åstadkom bondeföreningens ord underverk. Om den på morgonen krävde att en lokal tyrann skulle arresteras, vågade häradsdomaren inte uppskjuta saken till middagen. Om den krävde arrestering på middagen, vågade han inte uppskjuta den till eftermiddagen. Då böndernas makt just började göra sig märkbar på landsbygden, arbetade häradsdomaren i förbund med de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen mot bönderna. När böndernas makt växte till dess att den var lika stor som godsägarnas, tog häradsdomaren en ställning som innebar att han försökte tillmötesgå både godsägarna och bönderna, godtog en del av bondeföreningens förslag och avvisade andra. Uttrycket att bondeföreningens ord ”åstadkommer underverk”, gäller endast där godsägarnas makt slagits ned fullständigt av bönderna. För närvarande ter sig det politiska läget i sådana härader som Hsianghsiang, Hsiangtan, Liling och Hengshan som följer:

(1) *Alla beslut fattas av ett råd bestående av domaren och representanter för de revolutionära massorganisationerna.* Rådet sammankallas av häradsdomaren och sammanträder i hans ämbetslokaler. I en del härader kallas det ”de allmänna sammanslutningarnas och lokalstyrelsens gemensamma råd”, och i andra ”rådet för häradsangelägenheter”. Förutom domaren själv består deltagarna av representanter för böndernas häradsförening, den fackliga centralorganisationen, köpmansföreningen, kvinnoföreningen, lärarföreningen, studentföreningen och Kuomintang's högkvarter²⁰ i häradet. Vid sådana rådsmöten påverkas domaren av de allmänna organisationernas meningar och följer utan undantag deras påbud. Införandet av ett system med demokratiska kommittéer för häradsstyrelsen borde därför för närvarande inte vara något större problem i Hunan. De nuvarande häradsstyrelserna är redan fullt demokratiska såväl till form som till innehåll. Detta läge har skapats först under de senaste två eller tre månaderna, det vill säga sedan bönderna rest sig över hela landsbygden och kastat de lokala

²⁰ Vid denna tid följde många av Kuomintang's häradshögkvarter, som stod under ledning av Kuomintang's centrala exekutivkommitté i Wuhan, Dr Sun Yat-sens Tre stora politiska riktlinjer för förbund med Ryssland, samarbete med kommunistiska partiet och stöd till bönderna och arbetarna. De utgjorde det revolutionära förbundet mellan kommunisterna, Kuomintang's vänsterflygel och andra revolutionärer.

tyrannernas och de elaka herrskapens välde över ända. Det har nu blivit så att häradsdomarna, som sett sina gamla stöttepelare falla sönder och behöver nya stöttepelare för att kunna behålla sina befattningar, börjat ställa sig in hos de folkliga organisationerna.

(2) *Det juridiska biträdet har knappast några fall att behandla.* Det juridiska systemet i Hunan är alltjämt sådant att häradsdomaren tillsammans med ett biträde, som ska hjälpa honom att behandla fallen, också har hand om de rättsliga angelägenheterna. Då det gällde att bli rika brukade häradsdomaren och hans underhuggare helt lita till uppbörden av skatter och utskylder, anskaffandet av manskap och förnödenheter till de väpnade styrkorna samt till penningutpressning genom att förblanda rätt och orätt i civilmål och kriminalmål, varvid det sistnämnda var deras mest regelbundna och säkra inkomstkälla. Under de senaste få månaderna, i samband med de lokala tyrannernas och de elaka herrskapens störtande, har alla lagvrängarna försvunnit. Vad mera är, böndernas problem, både små och stora, löses nu allesammans på olika nivåer inom bondeföreningarna. Därför har det juridiska biträdet i häradet helt enkelt ingenting att göra. Biträdet i Hsianghsiang sade till mig: ”När det inte fanns några bondeföreningar, fördes genomsnittligt sextio nya civil- eller kriminalmål till häradsstyrelsen varje dag. Nu får den inte in mer än fyra eller fem per dag.” Det är skälet till att häradsdomarnas och deras underhuggares penningpungar av tvång förblir tomma.

(3) *De beväpnade vakterna, polisen och fogdarna håller sig allesammans undan och vågar sig inte i närheten av byarna för att bedriva sin utpressning.* Förr var byinvånarna rädda för stadsfolket, men nu är stadsfolket rädda för byinvånarna. Framför allt är de bitska rackor som lokalstyrelsen höll sig med — poliserna, de beväpnade vakterna och fogdarna — rädda för att ge sig in i byarna, och om de gör det, vågar de inte längre bedriva sina utpressningar. De darrar vid blotta åsynen av böndernas spjut.

7. Nedbrytande av förfäderstemplens och de klanäldstes välde inom klanerna, by- och stadsgudarnas religiösa välde och de äkta männens maskulina välde.

I Kina är en man vanligen underkastad tre system för herravälde: 1) statssystemet (politiskt välde), som sträcker sig från riks-, provins- och häradsstyrelserna ned till sockenstyrelsen; 2) klansystemet (klanväldet), som sträcker sig från det centrala förfäderstempellet och dess grentempel ner till hushållets överhuvud och 3) det övernaturliga systemet (religiöst välde), som sträcker sig från konungen av Helvetet ned till stads och bygudar tillhörande den undre världen och från Himmelens kejsare ned till alla de olika gudar och andar som hör den himmelska världen till. Kvinnorna behärskas inte blott av dessa tre myndighetssystem utan också av männen (den äkta makens välde). Dessa fyra välden — det politiska, klanen, det religiösa och det maskulina förkroppsligar hela det feodalt-patriarkaliska systemet och dess ideologi och är de fyra tjocka rep som fjättrar det kinesiska folket, framför allt bönderna. Hur bönderna brutit ned godsägarnas politiska välde på landsbygden har ovan berättats. Godsägarnas politiska välde är ryggraden i alla de övriga systemen för herravälde. Då det störtats börjar klanväldet, det religiösa väldet och den äkta mannens välde allesammans att vackla. Där bondeföreningen är mäktig vågar de klanäldste och tempelfondernas förvaltare inte längre förtrycka dem som befinner sig lägre ned i klanhierarkin eller förskingra klanernas tillgångar. De värsta av de klanäldste och förvaltarna, har, eftersom de är lokala tyranner, kastats ut. Ingen vågar längre använda de grymma kropps- och dödsstraff som man förr utsatte folk för i förfäders-templen, där människor pryglades, dränktes och t.o.m. begravdes levande. Den gamla bestämmelsen, som utestängde kvinnor och fattigt folk från banketterna i förfäders-templen har också brutits. Kvinnorna i Paikuo i Hengshans härads samlades så många de var och svärmade in i sitt förfäderstempel, placerade sina bakdelar stadigt i stolarna och deltog i ätandet och drickandet, medan de vördnadsvärda klanpamparna bara hade att låta dem hållas. På ett annat ställe, där de fattiga bönderna hade uteslutits från tempelbanketterna, svärmade en grupp av dem in och åt och drack sig belättna medan de lokala tyrannerna, de elaka herrskapen

och andra herrar i fotsida rockar allesammans lade benen på ryggen i förskräckelse. Överallt vacklar det religiösa väldet allt efter som bonderörelsen utvecklas. På många orter har bondeföreningarna tagit gudarnas tempel till expeditioner. Överallt talar de för att templens tillgångar ska tas i beslag och användas till att sätta i gång bondeskolor och bestrida föreningarnas utgifter, och de kallar detta ”allmänna intäkter från vidskepelse”. I Lilings härad har det blivit mycket modernt att förbjuda vidskepliga bruk och krossa gudabilder. I dess norra distrikt har bönderna förbjudit de rökelsebrännande processionerna för att beveka farsoternas gud. Det fanns många gudabilder i taoisttemplet vid Fupoling i Lukou, men när extra utrymme behövdes för Kuomintangs högkvarter, travades allesammans, både stora och små, upp i ett hörn och ingen bonde hade något att invända. Sedan dess har det sällan förekommit att man vid ett dödsfall i en familj offrat till gudarna, utfört religiösa riter och offrat heliga lampor. Bondeföreningens ordförande Sun Hsiao-shan tog initiativet i denna fråga och hatas därför av taoistprästerna på orten. I Lungfengs nunnekloster i Norra tredje distriktet högg bönderna och lärarna i bottenskolans sönder trägudarna och använde veden till matlagning. Mer än trettio gudabilder i Tungfus munkkloster i södra distriktet brändes av studenter och bönder i förening, och endast två små avbilder av herr Pao²¹ togs undan av en gammal bonde, som sade: ”Synda inte.” På platser där bondemakten förhärskar är det bara de gamla bönderna och kvinnorna som ännu tror på gudarna, de yngre bönderna gör det inte längre. Eftersom de kontrollerar föreningarna, pågår nedbrytningen av det religiösa väldet och utrotandet av vidskepelsen allestädes. Vad den äkta mannens välde beträffar har det alltid varit svagare bland de fattiga bönderna, därför att den ekonomiska nödvändigheten tvingat deras kvinnfolk att utföra mera kroppsarbete än kvinnorna i de rikare klasserna och därmed också givit dem mera att säga till om och större makt att besluta i familjeangelägenheter. Med lanthushållningens under senare år tilltagande bankrutt har grundvalen för männens dominans över kvinnorna redan försvagats. I och med bonderörelsens uppkomst har kvinnorna på många platser börjat organisera föreningar för landsbygdens kvinnor, de har fått en möjlighet att råta på nacken och de äkta männens auktoritet blir darrigare med varje dag. Med ett ord sagt, hela det feodalt-patriarkaliska systemet och dess ideologi sviktar med bondemaktens tillväxt. För närvarande koncentrerar sig emellertid bönderna på att förintä godsägarnas politiska välde. Överallt där detta blivit helt tillintetgjort börjar de rikta sina angrepp mot de tre övriga områdena, klan-, guda- och mansväldet. Men dessa angrepp har bara börjat och det går inte att grundligt förintä samtliga tre förrän bönderna vunnit en fullständig seger i den ekonomiska kampen. Vår uppgift för närvarande är därför att leda bönderna till att i första hand bemöda sig om den politiska kampen så att godsägarnas myndighet blir fullständigt bruten. Den ekonomiska kampen bör följa omedelbart därpå, så att jordfrågan och de fattiga böndernas övriga ekonomiska problem kan bli i huvudsak lösta. Vad klansystemet, vidskepelsen och olikställheten mellan män och kvinnor angår, kommer de att avskaffas såsom en naturlig följd av segern i den politiska och ekonomiska kampen. Om det godtyckligt och i förtid lägges ned för mycken möda på att avskaffa dessa ting, kommer de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen att ta detta till förevändning för att sprida kontrarevolutionär propaganda om att ”bondeföreningarna har ingen vördnad för förfäderna”, ”bondeföreningen hädar och förintar religionen” och ”bondeföreningen vill kommunisera hustrurna”, allt i syfte att undergräva bonderörelsen. Typiska är de nyligen inträffade händelserna i Hsianghsiang i Hunan och Yanghsin i Hupeh, där godsägarna utnyttjade den opposition som fanns bland en del bönder mot krossandet av gudabilderna. Det är bönderna som har tillverkat dessa bilder, och när tiden är inne kommer de att själva göra sig av med dem; det är onödigt att andra gör det åt dem i förtid. Det kommunistiska partiets propagandapolitik i sådana saker bör vara:

²¹ Herr Pao (Pao Cheng) var prefekt i Kaifeng, den norra Sungdynastins, (960-1127) huvudstad. I de folkliga legenderna var han beryktad såsom en rakryggad ämbetsman och en orädd och rättrådig domare med förmåga att avkunna rättvisa domar i alla de mål som kom inför honom.

”Spänn bågen utan att skjuta, antyd bara rörelserna.”²² Det är böndernas egen sak att göra sig av med gudabilderna, riva ned templen som byggts till åminnelse av jungfrurna, som lidit martyrdöden, och valvbågarna som byggts för att hugfästa minnet av de kyska och trogna änkorna. Det är felaktigt av andra att göra det för dem.

Medan jag var ute på landsbygden utförde jag en del propaganda mot vidskepelse bland bönderna. Jag sade:

”Om ni tror på de Åtta tecknen,²³ hoppas ni på god tur. Om ni tror på geomanti,²⁴ hoppas ni få fördel av att era förfäders gravar förlagts på rätt plats. I år, under loppet av några få månader, har de lokala tyrannerna, de elaka herrskapen och de korrupta ämbetsmännen allesammans störtat från sina piedestaler. Kan det vara möjligt att de allihop ända till för några månader sedan hade lyckan med sig och drog fördel av rätt belägna förfädersgravar, men att deras tur under de senaste månaderna plötsligt slagit om till otur och deras förfädersgravar upphört att öva ett gynnsamt inflytande för dem? De lokala tyrannerna och de elaka herrskapen talar hånfyllt om er bondeförening och säger: ”Det är märkvärdigt. I dag är världen en värld av kommittéledamöter. Man kan inte ens gå ut för att kasta vatten utan att stöta på en kommittéledamot.” Det är så sant. Städerna och byarna, fackföreningarna och bondeföreningarna, Kuomintang och kommunistiska partiet, alla har de sina exekutivkommittéledamöter — vi lever verkligen i en värld av kommittéledamöter. Men beror detta på de Åtta tecknen och förfädersgravarnas belägenhet? Det vore väl förunderligt. De Åtta tecknen för alla fattiga stackare på landsbygden skulle plötsligt ha blivit lyckobringande. Och deras förfäders gravar skulle plötsligt ha börjat utöva ett gynnsamt inflytande. Gudarna? Tillbed dem för all del. Men om ni bara hade herr Kuan²⁵ och barmhärtighetens gudinna men ingen bondeförening, kunde ni då ha störtat de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen? Gudarna och gudinnorna är sannerligen ynkliga företeelser. Ni har tillbett dem i århundraden och de har inte störtat så mycket som en enda av de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen åt er. Nu vill ni ha era arrendavgifter sänkta. Får jag fråga hur ni tänker bära er åt med det? Tänker ni sätta er lit till gudarna eller till bondeföreningen?”

Mina ord utlöste dånande skrattsalvor från bönderna.

8. Spridning av politisk propaganda.

Om det hade öppnats tiotusen skolor i juridik och statskunskap, månne de hade givit lika mycken politisk fostran åt folket, män och kvinnor, unga och gamla och ända in i landsbygdens mest avlägsna vrår, som bondeföreningarna gjort på så kort tid? Jag tror inte de hade förmått det. ”Ned med imperialismen!”, ”Ned med krigsherrarna!”, ”Ned med de korrupta ämbetsmännen!”, ”Ned med de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen!” — dessa politiska slagord har fått vingar, de har funnit vägen till de unga, de medelålders och de gamla, till kvinnor och barn i otaliga byar, de har trängt in i deras hjärnor och ligger på deras läppar. Se till exempel på en grupp barn som leker. Om en pojke retar sig på en annan, om han blänger

²² Detta citat om bågsytte är hämtat från Meng Tsi. Denne berättar om hur en framstående lärare i bågsytte med en teatralisk gest spänner sin båge men inte avskjuter pilen. Poängen är att medan kommunisterna bör vägleda bönderna till att uppnå politisk medvetenhet i fullaste mått, bör de överlåta åt bönderna att på eget initiativ avskaffa vidskepliga och andra dåliga bruk och bör inte beordra dem att göra det eller själva göra det för dem.

²³ De Åtta tecknen var i Kina en metod för spådom. Den grundade sig på granskning av de åtta cykliska tecken, två vardera för året, månaden, dagen och timmen varmed tiden för en människas födelse angavs.

²⁴ Geomantin är den vidskepliga föreställningen att belägenheten av en människas förfäders gravar har inflytande på hennes öde. Geomantikerna hävdar att de är i stånd att säga huruvida en viss plats och dess omgivning har lyckobringande eller ej.

²⁵ Herr Kuan (Kuan Yu, 160-219), en krigare som levde under de Tre kungarikernas epok, dyrkades vida i Kina såsom lojalitetens och krigets gud.

ilsket, stampar med foten och skakar knytnäven, så hör ni omedelbart den andres gälla röst skrika ”ned med imperialismen!”

När barnen som vaktar boskapen i Hsiangtanområdet råkar i slagsmål, uppträder den ene av dem som Tang Sheng-chih och den andre som Yeh Kai-hsin.²⁶ När den ene får på huden och springer och den andre sätter efter honom, är det förföljaren som är Tang Sheng-chih och den förföljdes som är Yeh Kai-hsin. Varenda barn i städerna kan naturligtvis sjunga sången ”Ned med de imperialistiska makterna!”, och nu kan också många barn i byarna sjunga den.

En del av bönderna kan också recitera Dr Sun Yat-sens testamente. De tar ut uttrycken ”frihet”, ”jämlighet”, ”Folkets Tre Principer” och ”orättvisa fördrag” och tillämpar dem, även om det sker en smula valhant, på sitt dagliga liv. När någon som ser ut som en medlem av herrskapsfolket möter en bonde, håller på sin värdighet och vägrar att vika åt sidan på stigen, säger bonden argt: ”Hör du, du lokala tyrann, känner du inte till Folkets tre principer?” När bönderna från Changshas utkanter förr kom in i staden för att sälja grönsakerna som de odlar, brukade de alltid råka illa ut för polisen. Nu har de hittat ett vapen, och det är inget annat än Folkets Tre Principer. När en polis slår eller svär åt en grönsaksförsäljande bonde svarar denne omedelbart genom att åberopa Folkets Tre Principer, och då tiger polisen. I Hsiangtan hände det en gång, när en bondeförening för distriktet och en bondeförening i en socken inte kunde komma överens, att ordföranden i sockenföreningen sade: ”Ned med bonde-distriktsföreningens orättvisa fördrag!”

Den politiska propagandans spridning över hela landsbygdsområdena har kommunistiska partiet och bondeföreningarna ensamma åstadkommit. Enkla paroller, teckningar och tal har åstadkommit en så vida spridd och snabb effekt bland bönderna att det verkar som om varenda en av dem gått igenom en politisk skola. Enligt rapporter från kamrater, som sysslar med arbete på landsbygden, var den politiska propagandan mycket omfattande under de tre stora massuppmarscherna, den antibrittiska demonstrationen, firandet av Oktoberrevolutionen och firandet av Nordexpeditionens seger. Vid dessa tillfällen bedrevs överallt där det fanns bondeföreningar en omfattande politisk propaganda som hade en väldig väckande effekt på hela landsbygden. Från och med nu bör vi se till att utnyttja varje tillfälle till att undan för undan berika innehållet i och klargöra meningen med dessa enkla paroller.

9. Böndernas förbud.

När bondeföreningarna under kommunistiska partiets ledning upprättar sitt välde på landsbygden, börjar bönderna förbjuda eller begränsa sådant som de inte gillar. Spel, hasardspel och opiumrökning är de tre ting mot vilka de strängaste förbuden riktas.

Spel. Där bondeföreningen är mäktig har mahjong-, domino- och kortspel helt förbjudits.

Bondeföreningen i Hsianghsiangs 14:e distriktet brände två korgar fulla med mahjongspel.

Om ni beger er ut på landsbygden, finner ni att inga av dessa spel längre förekommer. Envar som överträder förbudet blir omedelbart och strängt bestraffad.

Hasardspel. Tidigare förhärdade hasardspelare undertrycker nu själva hasardspel. Även denna osed har svepts bort på de orter där bondeföreningen är mäktig.

Opiumrökning. Förbudet är ytterligt strängt. När bondeföreningen ger order, om att alla ska lämna opiumpiporna ifrån sig, är det ingen som vågar komma med minsta invändning. I Lilings härad blev en av de elaka herrskapen, som inte lämnade ut sin pipa, arresterad och förd i parad genom byarna.

---

²⁶ Tang Sheng-chih var en general som under Nordexpeditionen ställde sig på revolutionens sida. Yeh Kai-hsin var en general som gjort gemensam sak med krigsherrarna i norr, vilka bekämpade revolutionen.

Böndernas kampanj för att ”avväpna opiumrökarna” är inte mindre imponerande än den avvapning Nordexpeditionens armé företagit av Wu Pei-fus och Sun Chuan-fangs²⁷ trupper. Ett stort antal vördnadsvärda fäder till officerare i den revolutionära armén, gamla män som var opiets slavar och oskiljaktiga från sina pipor, har avväpnats av ”kejsarna” (som de elaka herrskapen ironiskt kallar bönderna). ”Kejsarna” har inte blott förbjudit odling och rökning av opium utan också opiumhandeln. En stor del av det opium som transporteras från Kweichow till Kiangsi genom häraderna Paoching, Hsianghsiang, Yuhsien och Liling har beslagttagits på vägen och bränts. Detta har påverkat statsinkomsterna. En följd härav är att bondeföreningen för provinsen, med hänsyn till arméns behov av medel för Nordexpeditionen, beordrat föreningarna på lägre nivåer att ”för tillfället uppskjuta genomförandet av förbudet mot opiumhandeln”. Detta har emellertid upprört och framkallat missnöje bland bönderna.

Förutom de tre nämnda sakerna är det många andra som bönderna förbjudit eller belagt med restriktioner. Här följer några exempel:

Blomstertrumman.* Oanständig underhållning har förbjudits på många orter.

Bärstolar. I många häradar, särskilt i Hsianghsiang, har det förekommit att bärstolar slagits sönder. Bönderna, som avskyr de människor vilka använder detta fortskaffningsmedel, är alltid beredda att slå sönder bärstolarna, men bondeföreningarna förbjuder dem att göra det. Föreningarnas funktionärer säger till bönderna: ”Om ni slår sönder bärstolarna, sparar ni bara pengar åt de rika och ställer bärarna utan arbete. Kommer inte detta att skada våra egna?” Bönderna, som fattat galoppen, har arbetat ut en ny taktik — de företar avsevärda höjningar av stolbärarnas taxor för att på detta sätt straffbelägga de rika.

Destillation och sockertillverkning. Det är överallt förbjudet att använda spannmål för spritbränning och sockertillverkning, och destillatörerna och sockerraffinerna klagar beständigt. I Futienpu i Hengshans härad är bränningen inte förbjuden, men priserna har satts mycket lågt, och vin- och sprithandlarna som inte ser någon möjlighet till vinst har tvingats att stoppa den.

Svin. Det antal svin en familj får hålla har begränsats, ty svinen äter spannmål.

Höns och ankor. I Hsianghsiangs härad har uppfödning av höns och ankor förbjudits, men kvinnorna opponerar mot förbudet. I Hengshans härad tillåter man i Yangtang varje familj att hålla endast tre och i Futienpu fem fjäderfän. På många orter är uppfödningen av ankor helt förbjuden, ty ankorna inte blott äter spannmål utan fördärvar också risplantorna och är på det sättet värre än hönsen.

Fester. Lyxiga fester är allmänt förbjudna. I Shaoshan i Hsiangtans härad har det beslutats att gäster ska bjudas på endast tre olika slag av animalisk föda, nämligen, höns, fisk och fläsk. Det är också förbjudet att servera bambuskott, tång och linsnudlar. I Hengshans härad har det bestämts att inte fler än åtta rätter får serveras vid en bankett.²⁸ I östra tredje distriktet i Lilings härad är endast fem rätter tillåtna, och i norra andra distriktet tillåts endast tre kött- och tre grönsaksrätter medan nyårsfester är helt förbjudna i västra tredje distriktet. I Hsianghsiangs härad råder förbud mot alla ”äggkakefester”, vilka ju på intet sätt är lyxiga. När en familj i Hsianghsiangs andra distrikt gav en ”äggkakefest” i anledning av en sons bröllop,

²⁷ Sun Chuang-fang var en krigsherre vars välde sträckte sig över de fem provinserna Kiangsu, Chekiang, Fukien, Kiangsi och Anhwei. Han var ansvarig för det blodiga undertryckandet av Shanghaiarbetarnas resning. Huvudstyrkan i hans armé krossades på vintern 1926 av Nordexpeditionens armé i Nanchang och Kiukiang i provinsen Kiangsi.

* En form av underhållning uppkallad efter den smala, djupa trumma på vilken den uppträdande ackompanjerar sig. De visor som framfördes var ofta skabrösa och väckte förargelse bland bönderna. Övers. anm.

²⁸ I Kina serveras en rätt i en skål eller på ett fat för hela bordet och inte individuellt.

svärmade bönderna, som såg att förbudet överträdde, in i huset och gjorde slut på firandet. I staden Chiamo i Hsianghsiangs härad har folket avstått från all kostbar föda och använder endast frukt vid offren till förfäderna.

Oxar. Oxar är hos bönderna högt skattade ägodelar. ”Slakta en ox i detta liv och du kommer att bli en ox i det nästa” har nästan blivit en religiös trossats. Oxar får aldrig dödas. Innan bönderna hade makt, kunde de endast åberopa det religiösa tabut då de vände sig emot boskapslakten och hade inga möjligheter att förbjuda den. Sedan bondeföreningarna uppstod har deras myndighet utvidgats till att också omfatta boskapen, och de har förbjudit slakt av boskap i städerna. Av de sex slakterierna i Hsiangtans häradshuvudstad är numera fem nedlagda och det enda återstående slaktar endast ålderssvaga eller skadade djur. I Hengshans härad är boskapslakten helt förbjuden. En bonde, vars ox bröt ett ben, frågade bondeföreningen innan han vågade slakta den. När handelskammaren i Chuchow dumdrigt lät slakta en ko kom bönderna in till staden och begärde en förklaring. Kammaren fick betala böter och dessutom avlägga en ursäkt genom att bränna av smällare.

Luffare och vagabonder. En resolution som antogs i Lilings härad förbjöd trumning av nyårs-hälsningar och sjungande av lovsånger till de lokala gudomligheterna och av lotusrim. Olika andra härad har liknande förbud eller också har dessa seder försvunnit därför att ingen längre följer dem. ”Tiggare-kaxarna” eller ”vagabonderna”, som brukade vara ytterligt aggressiva, har nu inget annat val än att foga sig under bondeföreningarna. I Shaoshan i Hsiangtans härad brukade vagabonderna ha sitt stadiga tillhåll i Regngudens tempel och inte vara rädda för någon, men sedan föreningen uppstod har de smugit därifrån. Bondeföreningen i Hutis socken i samma härad infångade tre sådana luffare och satte dem att bära lera till tegelugnarna. Resolutioner har antagits som förbjuder de slösaktiga seder som sammanhänger med nyårsvisiter och nyårgåvor.

Härutöver har många andra mindre förbud införts på olika orter, såsom förbuden i Liling mot rökelsebrännande processioner för att beveka farsoternas gud, mot att köpa konserver och frukt att använda som rituella gåvor, mot att bränna rituella pappersplagg under Andarnas fest och klistra upp lyckönskingsplakat vid nyåret. I Kushui i Hsianghsiangs härad är det till och med förbjudet att röka vattenpipa. I andra distriktet är det förbjudet att avfyra smällare och ceremoniella eldvapen, böterna utgår med 1,20 yuan för överträdelse av det förstnämnda och 2,40 yuan för överträdelse av det sistnämnda förbudet. Religiösa riter för de döda har förbjudits i sjunde och 20:e distriktet. I adertonde distriktet är det förbjudet att lämna pengar som begravningsgåvor. Liknande förbud, som är omöjliga att räkna upp, kan generellt benämnas böndernas förbud.

De är av stor betydelse i två avseenden. För det första representerar de en revolt mot samhällliga oseder sådana som spel, hasardspel och opiumrökning. Dessa seder uppkom ur godsägarklassens ruttna politiska omgivning och undanröjs så snart dess välde brutits. För det andra är förbuden en form av självförsvar mot den utplundring som köpmännen i städerna bedriver. Så är fallet med förbuden mot fester och mot att köpa konserver och frukt som rituella gåvor. Köpmännens varor är ytterligt dyra och jordbruksprodukterna ytterligt billiga, bönderna utarmas och exploateras hänsynslöst av köpmännen och måste därför mana till enkelhet för att skydda sig själva. Vad förbudet mot att utföra spannmål ur området angår så har det upprättats för att hindra prisstegring med hänsyn till de fattiga bönderna som inte har nog till att mätta sig själva och måste köpa spannmål på marknaden. Orsaken till allt detta är böndernas fattigdom och motsättningarna mellan stad och landsbygd; det är inte fråga om att de avvisar fabrikstillverkade varor eller handel mellan stad och landsbygd i syfte att upp-

rätthålla den s.k. doktrinen om den orientaliska kulturen.²⁹ För att skydda sig ekonomiskt måste bönderna organisera konsumentkooperation för kollektiva varuinköp. Det är också nödvändigt att regeringen hjälper bondeföreningarna att upprätta kredit(låne-)kooperativer. Om detta skedde skulle bönderna naturligtvis finna det onödigt att förbjuda utförsel av spannmål såsom metod att hålla priserna nere, och inte heller skulle de såsom en ekonomisk självförsvarsåtgärd förbjuda införsel av vissa fabrikstillverkade varor.

10. Avskaffande av banditismen.

Enligt min mening har ingen härskare i någon dynasti från Yu, Tang, Wen och Wu ned till Chingkejsarna och republikens presidenter kunnat visa på så mycken framgång i banditismens avskaffande som bondeföreningarna i dag. Varhelst bondeföreningarna är starka finns det inte ett spår av banditism. Överraskande nog har på många orter till och med grönsakssnatterna upphört. På andra orter finns alltså en del snabbare. Men i de härader jag besökte, de som tidigare plågades av banditer medräknade, fanns det inte ett spår av banditer. Orsakerna härtill är följande: För det första, att medlemmarna av bondeföreningarna överallt är spridda över kullar och dalar med spjut eller påkar i händerna, redo att gå till aktion i hundratal, varför banditerna inte har något ställe att gömma sig på. För det andra, att spannmålspriset fallit sedan bonderörelsen uppkom — det var sex yuan per picul i fjol våras men bara två yuan i vintras — och matproblemet har blivit mindre allvarligt för folket. För det tredje, att de hemliga sällskapens³⁰ medlemmar anslutit sig till bondeföreningarna, i vilka de öppet och legalt kan spela hjältar och ge luft åt sina klagomål, varför det inte längre finns behov av de hemliga ”berg-”, ”loge-”, ”altare-” och ”flod”-formerna för organisation.³¹ När de slaktar svin och får, som tillhör de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen och lägger tunga kontributioner och böter på dessa personer, får de ett tillfredsställande utlopp för sina känslor mot de som förtryckt dem. För det fjärde, rekryterar arméerna ett stort antal soldater och många av de ”oroliga” har tagit värvning. Sålunda har banditismens onda upphört med bonderörelsens uppsving. I detta avseende gillar även de välbärgade bondeföreningarna. Deras kommentar är: ”Bondeföreningarna? Nåja, om rätt ska vara rätt, finns det en del att säga till förmån för dem.”

Bondeföreningarna har vunnit allmänt gillande för att de förbjudit spel, hasardspel och opiumrökning samt avskaffat banditismen.

11. Avskaffande av orimliga uttaxeringar.

Eftersom landet ännu inte har enats och imperialisternas och krigsherrarnas välde ännu inte störtats, finns det för närvarande ingen möjlighet att från bönderna avlyfta de statliga skatternas och uttaxeringarnas tunga börda eller, mera bestämt uttryckt att avlyfta den börda

²⁹ ”Orientalisk kultur” var en reaktionär doktrin som förkastade den moderna vetenskapliga civilisationen och strävade att bevara det efterblivna sättet att bedriva jordbruksproduktionen samt den feodala kulturen i Orienten.

³⁰ Triadsällskapet, Brödrasällskapet, Stora svärdens sällskap, Sällskapet för rationell livsföring och Gröna bandet var primitiva hemliga organisationer bland folket. Deras medlemmar bestod huvudsakligen av bönder som gått i konkurs, arbetslösa hantverkare och andra trasproletärer. I det feodala Kina drogs dessa element ofta samman av någon religion eller vidskepelse till att bilda organisationer av patriarkalisk typ och med olika namn, och några innehade vapen. Genom dessa organisationer försökte trasproletärerna att hjälpa varandra socialt och ekonomiskt och bekämpade ibland byråkraterna och godsägarna som förtryckte dem. Naturligtvis kunde dessa efterblivna organisationer inte bjuda bönderna och hantverkarna någon utväg. Dessutom kunde de lätt bringas under kontroll av godsägare och lokala tyranner och utnyttjas av dessa. Till följd såväl av detta som av sin blinda destruktivitet förvandlades en del av dem till reaktionära styrkor. Chiang Kai-shek använde sig av dem i sin kontrarevolutionära statskupp 1927 till att bryta enheten bland det arbetande folket och förinta revolutionen. Allt efter som det moderna industriproletariatet uppstod och växte sig starkare, samlade sig bönderna småningom under arbetarklassens ledning i organisationer av en helt ny typ och dessa primitiva, efterblivna sällskap förlorade sina livsbetingelser.

³¹ ”Berg”, ”loge”, ”altare” och ”flod” var namn som de primitiva hemliga sällskapen använde för att beteckna sina olika organisationer.

som utgifterna för den revolutionära armén utgör. De orimliga uttaxeringar, som påtvingades bönderna när de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen behärskade administrationen på landsbygden, dvs. tilläggsavgifterna på varje mu av jord, har emellertid avskaffats eller åtminstone minskats med bonderörelsens uppsving och de lokala tyrannernas och de elaka herrskapens fall. Även detta bör räknas som en av bondeföreningarnas framgångar.

12. Rörelsen för utbildning.

I Kina har utbildningen alltid varit godsägarna allena förbehållen och bönderna har inte haft tillgång till den. Men godsägarnas kultur är skapad av bönderna, ty böndernas svett och blod är dess enda källa. I Kina har 90 procent av befolkningen aldrig fått någon utbildning, och det stora flertalet av dessa är bönder. I samma ögonblick som godsägarväldet på landsbygden störtades, började böndernas rörelse för utbildning. Se, hur bönderna, som hittills avskytt skolorna, i dag ivrigt upprättar aftonklasser. De har alltid ogillat ”den utländska sortens skola”. När jag under min studietid kom hem till byn och märkte att bönderna var emot ”den utländska sortens skola” brukade jag också identifiera mig med ”den utländska typen av studerande och lärare” i största allmänhet och försvara den i känslan av att bönderna på något sätt hade fel. Det var inte förrän 1925, när jag bodde ute på landsbygden i sex månader och redan var kommunist och hade skaffat mig en marxistisk syn på tingen, som jag insåg att jag hade haft fel och bönderna rätt. De texter som användes i landsbygdens skolor rörde sig helt och hållet om stadsföreteelser och var olämpliga för landsbygdens behov. Dessutom var bottenskolelärares inställning till bönderna mycket dålig, och eftersom de långt ifrån var bönderna till hjälp, blev de föremål för ogillande. Följaktligen föredrog bönderna skolor av den gamla sorten (”kinesiska kurser” som de kallade dem) framför de moderna skolorna (vilka de kallade ”utländska kurser”) och den gamla sortens lärare i stället för lärarna i bottenskolorna. Nu inrättar bönderna med entusiasm kvällskurser, som de kallar bondeskolor. En del har redan öppnats, andra organiseras och det finns i genomsnitt en skola per socken. Bönderna är mycket entusiastiska för dessa skolor och betraktar dem, och endast dem, som sina egna. Medlen till aftonskolorna kommer från de ”allmänna inkomsterna av vidskepelse”, ur förfäderstemplens tillgångar och från andra outnyttjade allmänna fonder eller egendomar. Skolstyrelserna i häraderna ville använda dessa pengar till att inrätta bottenskolor, det vill säga ”den utländska sortens skolor” som inte är anpassade till böndernas behov, medan bönderna ville använda dem till bondeskolor. Resultatet av tvisten var att bägge parter fick en del pengar, det finns dock platser där bönderna fick alltsammans. Bonderörelsens utveckling har resulterat i en snabb stegring av deras kulturnivå. Inom kort kommer tiotusentals skolor att ha upprättats i byarna över hela provinsen. Det är annat än det tomma pratet om ”allmän utbildning” som intelligentsian och de så kallade ”bildningsivrarna” slagit omkring sig med och som efter all denna tid förblivit en fras utan innehåll.

13. Den kooperativa rörelsen.

Bönderna behöver verkligen kooperativer, och särskilt konsument-, försäljnings- och kreditkooperativer. När de köper varor, plundrar köpmännen dem; när de säljer sina jordbruksprodukter, lurar köpmännen dem; när de lånar pengar eller ris blir de skinnade av ockrarna. De är angelägna om att finna en lösning på dessa tre problem. Under striderna i Yangtsedalen senaste vintern, när handelslederna blev avskurna och saltpriset steg i Hunan, organiserade många bönder kooperativer för att köpa salt. När godsägarna avsiktligt inställde utlåningen, gjorde bönderna många försök att organisera kreditföretag, ty de behövde låna pengar. Ett stort problem är bristen på detaljerade normalstadgar för organisationerna. Eftersom det ofta förekommer att de spontant organiserade bondekooperativerna inte följer Kooperationens principer, frågar de kamrater som arbetar bland bönderna alltid ivrigt efter ”stadgar och bestämmelser”. Om den kooperativa rörelsen får en riktig vägledning kan den spridas ut överallt jämsides med bondeföreningarnas tillväxt.

14. Vägbyggen och fördämningsreparationer.

Detta är också en av bondeföreningarnas framgångar. Innan det fanns bondeföreningar var vägarna på landsbygden förskräckliga. Vägar kan inte repareras utan pengar, och eftersom de välbärgade var ovilliga att ta ur sina penningpungar, fick vägarna ligga i dåligt skick. Om det utfördes något vägarbete alls, gjordes det som en akt av välgörenhet. Litet pengar samlades in av familjer, som ”önskade samla meriter för nästa värld”, och några få smala, snålt stensatta vägar byggdes. I och med bondeföreningarnas uppsving har order givits med uppgift om den önskade bredden — tre, fem, sju eller tio fot allt efter vad som är behövligt på de olika lederna — och varje godsägare efter vägen har fått order att bygga en sektion. När ordern väl har givits, vem vägar låta bli att åtlyda den? På kort tid har många bra vägar kommit till. Detta är inget välgörenhetsarbete utan är ett resultat av tvång, och litet tvång av detta slag är alls ingen dålig sak. Detsamma gäller fördämningarna. De hänsynslösa godsägarna var alltid ute efter att ta vad de kunde från arrendebönderna och ville aldrig ge ut så mycket som ett par kopparslantar på att reparera fördämningarna. De lät dammarna torka ut och arrendebönderna svälta och brydde sig inte om något annat än arrendeavgifterna. Nu, då det finns bondeföreningar, kan en godsägare rätt och slätt beordras att reparera fördämningarna. När en godsägare vägrar, säger föreningen artigt till honom: ”Nåväl! Om du inte vill utföra reparationerna, ska du bidra med spannmål, en *tou* för varje arbetsdag.” Eftersom detta är en dålig affär för godsägaren, skyndar han sig att utföra reparationerna. Följaktligen har många bristfälliga fördämningar försatts i gott skick.

Alla de fjorton stordåd som ovan uppräknats har utförts av bönderna under bondeföreningarnas ledning. Vill läsaren vara vänlig att överväga saken och säga huruvida något av dem är dåligt med avseende på grundläggande anda eller revolutionär betydelse. Jag tror att endast de lokala tyrannerna och de elaka herrskapen kommer att kalla dem dåliga. Underligt nog meddelas från Nanchang,³² att Chiang Kai-shek, Chang Ching-chiang³³ och andra sådana herrar inte odelat gillar Hunanböndernas verksamhet. Deras uppfattning delas av Liu Yueh-chih³⁴ och andra ledare för högerflygeln i Hunan, vilka allesammans säger: ”De har helt enkelt blivit röda.” Men var skulle den nationella revolutionen vara utan detta stycke av rött? Att dag ut och dag in tala om att ”resa folkets massor” och sedan bli dödsförskräckt när massorna reser sig — vad skiljer detta från herr Shehs kärlek till drakar?³⁵

³² Då Nanchang i november 1926 intogs av Nordexpeditionens armé, passade Chiang Kai-shek tillfället att upprätta sitt generalhögkvarter där. Han samlade kring sig medlemmar av Kuomintang's högerflygel och ett antal krigsherrepolitiker från norr och kläckte i hemligt samförstånd med imperialisterna sin kontrarevolutionära komplot mot Wuhan, revolutionens dåvarande centrum. Slutligen genomförde han den 12 april 1927 sin kontrarevolutionära statskupp, som karaktäriserades av de väldiga massakrerna i Shanghai.

³³ Chang Ching-chiang, en av ledarna för Kuomintang's högerflygel, var medlem av Chiang Kai-sheks hjärntrust.

³⁴ Liu Yueh-chih var ledare för ”Vänstersällskapet”, en viktig antikommunistisk grupp i Hunan.

³⁵ Enligt vad Liu Hsiang (77-6 f.Kr.) berättar i sin *Hsin Hsu* var herr Sheh så förtjust i drakar att han smyckade hela sitt palats med teckningar och skulpturer av sådana. Men när en riktig drake, som fått höra talas om hans passion, besökte honom, blev han utom sig av skräck. Kamrat Mao Tse-tung använder denna metafor för att visa att ehuru Chiang Kai-shek och hans gelikar talade om revolution, var de rädda för revolutionen och motståndare till den.